

Bláboly neumělcovy. – část 5.

Čtení je nedoporučeno, je možné na základě dobrovolnosti, psychické otrlosti a s vědomím rizika duševní újmy. **Umělcům výslovně zakázáno!** Džaurové z EU ani jiným byrokratům to nebylo předloženo ke schválení, tak neriskujte evropskou nelibost. Text vznikl bez dotací.

Redakční úvod: Přiznám se zcela vážně (na rozdíl od Mistra Gotta), že takový ohlas, jaký vyvolaly předchozí části mého blábolení, jsem opravdu nečekal. Jsem tím potěšen, polichocen (napsal bych i dojat, ale to by nemuselo být v mém případě chápáno jako vážné tvrzení) a tedy i nesebekriticky nabuzen na další pokračování.

Protože řada vašich ohlasů se neobjevila jen pod těmito texty, ale i u různých komentářů pod obrazy vašimi i mými, a protože někteří z vás dokonce napsali, že by tyto „perly“ (asi moje) chtěli mít pohromadě, zkusím alespoň některé z nich soustředit zde nebo (budu-li stále živ) do příštího pokračování. Aby to ale nebylo moc slohově roztržštěné (a také abych nezklamal ty, kteří hodnotí mé texty jako pravopisně správné), zkusím tomu dát mírnými redakčními úpravami trochu sjednocující styl. Zda se to podaří, to už posoudíte vy. Pojdme si tedy hrát (já si rád hraju, jak vy?) na „otázky z publika (OZP)“ a „odpovědi dopadeného neumělce – ODN“:

OZP: Kdy jsi začal poprvé malovat?

ODN: Asi jako každý, už ve věku předškolním. To byl počátek padesátých let minulého století, byl vcelku nedostatek všeho možného, s bráškou jsme se prali i odstřížky z potravinových lístků a malovalo se na rubovou stranu opatrně rozříznutých pytlíků od mouky. Pastelky se ořezávaly tak dlouho, až se musely vkládat do takových násadek. To si asi nepamětníci neumějí představit.

Ale potom ve škole, jak si toho všimli již mnozí z vás, začala platit pravda téměř dogmatická: Největším nepřítelem dětské tvůrčí fantazie jsou učitelé základních škol. Také jsem měl v 7. třídě z kreslení "3". Po mnoha letech, když už jsem sám po létech ve fabrice zakotvil ve středním školství (a součástí školy byla i základka) jsem si všiml, že kantoři na malování jsou žvanilové, kteří sami nic neumějí. Cítili se býti mými poznámkami dotčeni. Já ale trval na tom, ať tedy něco přinesou ukázat, já už měl své obrazy v kabině na stěnách, tedy jak se říká "přinesl jsem kůži na trh". Nedočkal jsem se od nich ničeho, jenom jsme se přestali "mít rádi". S tělocvikáři to bylo podobné. Ale to by bylo na dlouhé vyprávění jinde, mám to pro potomky v pamětech "Z porodnice na radnici" a "Z radnice do márnice"...

Pak jsem maloval jednoduché „akvarely“ až jako vysokoškolák většinou na čundrech, s nepatrnými výjimkami se z toho nic nezachovalo, neboť mi to spolustudenti bydlící na koleji rozebrali na výzdobu pokojíčků. To nepatrné málo, které mi zůstalo, posloužilo později jako podklad a inspirace pro olejomalby (třeba Vzpomínka na srub pod Houskou, Běž...zachraň co máš!,...). A jak jsem se dostal k olejomalbě už byla v Blábolech řeč.

OZP: Jak dlouho ti trvá jeden obraz?

ODN: Tak to je pochopitelně různé. V extrémních případech od natření sololitu po zarámování tak deset dnů, protože to musím nechat alespoň minimální čas nechat „schnout“ a lakování také něco zabere. Co se lakování obrazu týče, vyzkoušel jsem kdeco, šelak, damarovou pryskyřici, ale nakonec jsem si jako správný diletant oblíbil akrylátový lak ve spreji Baufix z LIDLu.

Ale co se doby tvorby jednoho neuspěchaného obrazu týče, tak mi to většinou trvá několik týdnů – začnu, pak se k tomu nedostanu nějaký čas, pak pokračuji, pak zase nějaká pauza z důvodu mých mnoha jiných zájmů (někdy i povinností), a pak to zase v novém vzepětí malířského šílenství dokončím. Na svého přítele, kterému z důvodu zachování GDPR přezdívám Břidličník, prostě nemám. Ten si sedne na malou židličku, plátno si položí na zem mezi nohy, začne vykládat fóry, kolemstojící si válejí smíchy, on udělá tu skvrnu, tam skvrnu, za necelé dvě hodiny ukáže nádherný obraz. To je PAN UMĚLEC. Jeden můj obraz, namalovaný v počátcích mého matlání trval asi 14 let, a druhý o něco méně. Když jsem je totiž namaloval, přišlo mi to nějak „vyblité“- bez chuti a zápachu. Kamsi jsem je zastrčil a víceméně na ně zapomněl. Když jsem ale po letech nutně potřeboval honem honem nějaké „plátno“, tak jsem si na ně vzpomněl, že je přemázu latexem a mohu malovat. Když jsem je vytáhl z prachu a pavučin, koukám na to zleva, koukám na to zprava, že tomu vlastně zase tak moc nechybí. Zúročily se letité zkušenosti, postupně po sobě jsem oba obrazy zhruba za půl hodinky poopravil. Oba se prodaly ještě „mokré“ na stojanu. Proto každému radím, aby své prvotiny nezhazoval, mohou to být jednou ceněné obrazy z Mistrova (Mistrové) raného období. Nebo je později vyšperkuje. Jedna moje bývalá spolužačka, akademická malířka, ta to tak nějak dělá soustavně. Každý namalovaný obraz otočí na dva tři týdny čelem ke zdi, aby si od něho odpočinula, a pak ho dodělá. Sama sobě je pak nejlepším kritikem a nemusí poslouchat předem nějakou zdvořilostní chválu, se kterou se vnitřně neztotožňuje. „A vo tom to je ☺“

OZP: Jak snáší tvé malování rodina?

ODN: Odjakživa dobře, i když už se smrskla na dvoučlenný tandem. Stali jsme se svobodnými lidmi, protože děti odešly po řádném vychování a s kvalitním vzděláním z domova a pes umřel (abych naštvál nějakého lidovce zvučného jména – na rozdíl od politiků je toho psa škoda). My jsme ale v tomto ohledu odjakživa „prdlá“ rodina. Na hudbu a taneček mě kvůli postižení nikdo neužije, ale panímáma krásně vyšívala, manželka se vrhla na různé rukodělny, jako je paličkovaná krajka, vrtání (!) kraslic, frivolitková krajka, oblečky na Barbínu (nad tím se rozplývají i dámy zralého věku), v poslední době provozuje quilting. Dá se to vidět na mých stránkách www.hony-safra.eu v Rodinné galerii. Takže k malování jsem občas i honěn, abych v kuchyni nezaclánil. A vcelku úspěšně jsme také několikrát zkombinovali paličkovanou krajku s olejomalbou, například Podzimní všehochuť (paličkovaná krajka, olejomalba a kaširovaná lepenka jako podzimní listí), Noc na Karlštejně. Kombinovaný obraz „Chytila jsem na pasece motýlka“ skončil dokonce v soukromých zámeckých prostorách jedné nedávno zesnulé hraběnky ze starobylého českého rodu.

OZP: Vystavuješ někde své obrazy?

ODN: Velice nesoustavně, nijak se po těch možnostech nepídím. Asi první výstavu hodnou toho jména jsem měl někdy před 13 lety na zámku v Dřevohosticích, což byla zajímavá zkušenost z hlediska vynaložené pracnosti (velké) a efektivnosti (malé), o náročné logistice nemluvě (auto nemáme, ale jeden ze synků ochotně zaskočí). Farmaceutická fakulta v Hradci Králové používá zasklený spojovací most mezi budovami jako výstavní síň (tam jsem vystavoval i s manželčinými krajkami), měl jsem několikaletou stálou expozici v jedné historické hospůdce v okolí Hradce. V Novém Bydžově

v prodejně knih dlouho fungovala Galerie pod stropem, tam jsem vystavoval dvakrát. Jedna obec v blízkosti Hradce má zámek jako obecní úřad a k zámku patří i kaple, kterou používají jako výstavní prostor. Potřebovali nějakou kulturní akci k vylepšení šancí do jisté soutěže Nejlepších obcí. Tam to bylo málo pracné a velmi efektivní. I obraz obecního zámku nakonec skončil v obecní úřadovně. Vystavoval jsem svůj cyklus Svatých poustevníků a poutníků dokonce ve vězení, v jedné kobce Šatlavy, což je kulturní zařízení v Českém Brodě (to zajišťovalo naše notoricky známé Kadmium nažloutlé průměrné – sledujete ochranu GDPR? Osoba je nedohledatelná.) O tom si povíme někdy příště, bude-li někoho zajímat moje „řádění“ na poli sakrálních témat. Tentýž cyklus jsem vystavil i na jedné památkově chráněné faře poblíž Brandýsa n.O. – ta fara je v soukromých rukách jako rekreační chalupa, a aby mohla čerpat dotace, musí vykazovat určité kulturní aktivity, moje výstava byla nepatrný zlomek toho, co se tam děje. Nejzajímavější na tom pak byla závěrečná beseda s návštěvníky nad vystaveným cyklem, která se odehrála v domácím prostředí fary v dobře vytopené světnici. (Budiž to inspirací těm, kteří nevědí „za jaký konec to vzít“.)

OZP: Existuje nějaká fotka, jak maluješ?

ODN: Něco málo by se našlo. Vedou se o tom pedagogické diskuse, jestli to při strašení malých dětí nemůže poškodit jejich duševní vývoj. Oba extrémní názory jsou zhruba v rovnováze, tedy: ANO, může, zakázat! a NE, veřejně publikovat, na ty malé zmetky už nic jiného neplatí!

(Pokračování někdy příště...)